

Köszöntés

Áldozcsüdtörökkel – szinte észrevétlenül – átléptünk a húsvéti ünnepkörből a pünkösdbe. A pünkösti ünnepkör lényege, hogy ilyenkor a Szentlélek munkájára figyelünk. A Szentlélek pedig nem csak ott és akkor, az első pünkösdön mutatta meg erejét, hanem később, az apostolok szolgálatában is, az egyháztörténelem során számtalan alkalommal, illetve – ha jól figyelünk, megláthatjuk – gyülekezeteink történetében is. A szunnyadó gyülekezetek megelevenedése, ébredése ma is a Lélek munkájáról tesznek tanúbizonyságot. Új gyülekezetek alakulása, a szóránymunka megerősödése ugyan csak a Lélekre mutatnak, arra a Szentlélekre, aki munkálkodik, kísér, megerősít ma is.

Ennek a megerősödésnek a gyülekezeteken belül szép példái a konfirmandusok. A legtöbb helyen a pünkösti ünnepkörben konfirmálnak az ifjak, nálunk is így van ez, a mi körzetünkben. A konfirmáció a hitvallástétel, az egykor a szülők által tett fogadalom megerősítése immáron az ifjú részéről. Sokan, sokféle helyzetből érkeznek az előkészítőkre, sokféle odaszánásról, viszonyulásról beszélhetünk, de az tagadhatatlan, hogy a megszólított ifjak Krisztus felé vezető élete

bizonyágtétel a Lélek munkálkodására ma is.

Adjunk hálát az Úrnak a Lélek munkájáért, az ifjainkért és azokért az idősebbekért is, akik felnőtt életük egy adott pontján váltak az ÚR Jézus követőivé, s tettek fogadalmat az Ő követésére! Imádkozzunk ébredésért, a szunnyadó közösségeink megelevenedéséért, a szóránymunka megerősödéséért! Legyen ez az ideai pünkösti kérésünk! Veni creator Spiritus!

Sárközi Gergely Antal
szerkesztő

Tartalom

Igei üzenetek	2
Imádság.....	5
Bizonyágtétel	6
Múltunkból.....	7
Könyvajánló.....	9
Esperesi köszöntő.....	10
Pannonia Reformata.....	11
Kreatív.....	12

Különleges áldás

Textus: „Ezután kivitte őket Betániáig, felemelte a kezét és megáldotta őket.” (Lk 24,50)

Van valami kimondhatatlanul drága és biztató abban, amit itt olvasunk. Abban a pillanatban, amikor elérkezik az Úr Jézus mennybemenetele, Ő felemeli a kezét és megáldja a tanítványait.

A mai mennybemenetel ünnepén vés-sük szívünkbe ezt a képet, ezt lássuk lelki szemeink előtt! Az egyik halleluja ének így kezdődik: *Nem láthat bár e földi szem, Jézus, tudom velem van.* Így biztat hát minket a mennybe ment Úr, hogy szabad nekünk Őt úgy látnunk lelki tekintetünk előtt mindig: mint aki megáld! Akinek fontos és drága volt tanítványaival való utolsó találkozásakor, hogy őket áldásában részesítse. Ma már alig tudjuk, mit jelent az áldás. Annak idején gyakrabban előfordult, hogy egy-egy hívő szülő a földi életből távozva kezeit felemelte, és szeretnének vagy szeretteinek a fejére téve ajánlotta őt/vagy őket az Isten kegyelmébe. Aztán a megáldottak érezhették egy életen át, hogy egy ilyen áldásban milyen erő van. Az áldás láthatatlan és lemérhetetlen valami, de mégis valóságosan létező valami. Nagyon sokat tud jelenteni az ember életében, ha megvan, és nagyon tud hiányozni, ha nincsen. Hát még mennyire sokat jelent a mennybement Krisztus áldása! Jézusról a szemtanúktól ránk hagyott utolsó földi

kép: a felemelt kezű, áldó Krisztus. Átszegezett kéz volt ez. Mindnyájan hadd láthassák még egyszer utoljára, hogy ennyire szerettelek titeket és az egész világot, hogy átszegezett kezem emlékeztet benneteket mindig a mennyei Atya irántatok megmutatott végtelen szeretetére és az én szeretetemre, mellyel megváltásokat elvégeztem. Az Ő áldó keze egybekapcsolja a mennyet a földdel. Az áldó keze összefonja a Szentháromság örök Isten kimondhatatlan szeretetét földi gyermekei iránt. Az Ő áldó keze fölöttünk valóságos erő közlése. Ez az áldás bátorít, gyógyít, vigasztal és segít végig a célig: az örök hazába.

Az Úr Jézus Krisztus felvitetett a mennybe és az Atya jobbára ült, és méltóságban és dicsőségben Úr mindörökké. Szeretném még ősi hitvallásunk, a Heidelbergi Káté 51. kérdését és feleletét idézni: **„Mit használ nekünk Krisztusnak, a mi fejünknek ez a dicsősége? Először azt, hogy Szentlelke által mibélénk, tagjaiba mennyei ajándékokat áraszt. Másodszor, hogy hatalmával minden ellenség ellen oltalmaz és megtart minket.”**

A mennybement Úr Jézus Krisztus áldásával járhatjuk az életünket mi is, mai tanítványai. Áldott legyen érte, és dicsóítsuk Őt mindenkor és mindenhol!

Ámen.

Tóth András
lelkipásztor, Táp

A Tűz, amely nem pusztít, hanem életet ad

Textus: *Apcsel 2,1-11*

Ha a hírekben valahol tüzesetről számolnak be, elszorul a szívünk, hiszen ott pusztítás és anyagi kár keletkezik. Mekkora gondot jelent egy családnak, ha a lakás, amelyben élnek, tűz martaléka lesz. A pünkösdi történetben is olvasunk tűzről, amely a Szent Lélek látható jeleként nyilvánul meg, de ott pusztítást, kárt nem észlelünk. Hogy lehet ez? Már a régi Írásmagyarázók is rámutattak arra, hogy a tűz nem ok nélkül a Szent Lélek jele, szimbóluma. A tűz melegít, világít, tisztít, fertőtlenít. Ilyen az Úr Lelkének munkája is az emberben. A Lélek hozza Isten örökkévaló szeretetét az életünkbe, vagyis megmelegít. Mennyi ember várja, hogy szeressék, befogadják! Isten Lelke erről győző meg: Krisztusban Isten befogad és szeret. Aztán a Lélek világosságot gyújt a szívünkben. Elvesztettségünkről, bűneinkről, de még Isten hozzánk lehajló szeretetéről is a Szent Lélek világosító munkája győző meg, Ő viszi be a hallott Igét a szívünkbe. A Lélek megszentelő munkája pedig, hogy megtisztít, „fertőtlenít”. Aki Is-

ten Igéjét hallgatja figyelmesen, nagy megtisztuláson megy keresztül. Ez is a Lélek munkája. Íme a tűz, amely hordozza a tűzek tulajdonságait, de nem pusztít, nem okoz kárt, hanem életet ad. Isten az ember életét nem megcsorbítani akarja, nem pusztítani, nem kifosztani, hanem teljessé tenni! Pünkösdkor erre döbbennek rá az emberek, hogy mindenki hallja az apostolokat, hogy beszélnek az Isten felséges dolgairól. Ahogy Péter prédikál, a Lélek tüze terjed, és megtalál háromezer életet Isten szeretete. Ma is így munkálkodik az Úr. Hallgatjuk az igehirdetést, olvassuk a Bibliánkat otthon, és a Lélek tüze bennünket is elér, odavezet minket Krisztushoz, magyarázza a megváltás csodáját, hitet ébreszt, megment, teljessé tesz. Engeded-e te is, hogy a Lélek tüze téged is elérjen, megragadjon, és összekapcsoljon a téged szerető Szabadító Istennel?

Ámen.

Sándor József
lelkipásztor, Ajka-Tószok

Szentháromság vasárnapja

Textus: *Az Úr Jézus Krisztus kegyelme, Isten szeretete és a Szentlélek közössége legyen mindnyájatokkal! (2Kor 13,13)*

A pünkösd utáni vasárnap a Szentháromság vasárnapja egyházunkban.

Érdekesség, hogy maga a Szentháromság szó nem szerepel a Szentírásban, ugyanakkor a Szentháromság gondolata már az Ószövetség legelején megjelenik, pedig sokan azt gondolják, hogy ez valami újszövetségi dolog.

A tereméstörténetben Mózes 1. könyve 1. fejezetének legelején azt olvassuk, hogy amikor Isten megteremtette a világot, a Lelke ott lebegett a mélység színén, és hangzott az Ige: „Legyen világosság!” Aztán Mózes 4. könyve 6. fejezetében az úgynevezett ároni áldás is hármas osztatú, és gyönyörűen mutatja a Szentháromság személyeinek munkáját az életünkben: hiszen az Atya az, aki megáld és megőriz, a Fiú könyörül és ő a világ Világossága, és a Szentlélek által fordítja felénk arcát az Úr és ad békességet. Ézsaiás próféta könyvében is háromszor hangzik el a szent: „Szent, szent, szent a Seregek Ura” – hogy csak néhány ószövetségi példát említsünk.

Az Újszövetségben még határozottabban megjelenik a Szentháromság: az Atya küldte el a Fiút, és az Ő mennybemenetele

után áradt ki a tanítványokra a Szentlélek. Egy olyan újszövetségi történet van, ami-ben mind a három személy egyszerre jelenik meg: amikor az Úr Jézus megkeresztelkedett. Ezen az ünnepen a legfontosabb, hogy a Szentháromság három személye között tökéletes egység, igazi szeretetkapcsolat van. Az Atya gyönyörködik a Fiúban, a Fiú hálás szívvel szereti az Atyát és tökéletesen bízik benne, a Szentlélekről is Ő beszél, mint Vigasztalóról, mint az Atya Lelkéről, a Lélek pedig Jézusról tesz bizonyosságot.

A Szentháromság mégis titok számunkra: egy Isten, aki háromféleképpen jelenik meg, három megkülönböztethető személyként, akik között nagyon szoros a kapcsolat. Ez lehetőséget ad számunkra, hogy Istent még jobban megismerjük, és a Szentháromságon keresztül még jobban megért-sük, hogy Isten hogyan viszonyul hozzánk, hogy mennyire szeret bennünket, és hogy mi a terve velünk: hogy vele békességben, hálátelt szívvel, Istenben és a teremtet világban gyönyörködve, az Ő dicsőségére egymást szeretve, Lelke vezetését követve éljük az életünket, amíg hazatérhetünk hozzá a mennyi hazába.

Móriczné Bátki Anna
b. lelkész, Pápai Ref. EM.

Imádság

Szentháromság Istenünk! Magasztalás és dicsőség legyen háromszor is szent nevednek!

Úr Jézus Krisztus! Köszönjük, hogy megérteted velünk azt, hogy mennybeneteled számunkra nem veszteség kell legyen, hanem megtapasztalhatjuk annak áldását, hogy testben ugyan már nem vagy közöttünk, de ez nem azt jelenti, hogy végérvényesen elhagytál volna minket. Sőt! Áldásodat, áldásaidat mindennap érezhetjük. Mert megígérted, hogy elküldöd a Lelket, és az ígéretedet be is teljesítetted.

Szentlélek Úristen! Köszönjük, hogy eljöttél, a tanítványokat betöltötted, és elindult valami, aminek mi is részesei lehetünk. Mert szeretnénk nemcsak emlékezni az azon a pünkösdőn történetekre, hanem szeretnénk átélni mi is, hogy betöltöd a mi szívünket, életünket is. Kérünk, jöjj, árasz el bennünket is. Munkálkodj bennünk! Munkásságod nyomán hadd értsük az ígét,

gyűljön világosság elménkben, szívünkben! Tüzeddel tisztogasd életünket! Adj életet, Örök Életet!

Szentháromság Isten! Legyen tiéd minden hódolat és magasztalás, mert csodálatos Istenünk vagy. Ugyan nem értünk mindent veled kapcsolatban, de hát hogyan fogadhatná be a mi véges gondolkodásunk a te végtelen lényedet? Mindazáltal megköszönjük mindazt, amit megérthetünk, magasztalunk mindazért, amit megtapasztalhatunk.

Imádkozunk magunkért és szeretteinkért, református egyházunkért, a te népedért, egész nemzetünkért, sőt az egész világot, melynek forrongó léteben nagyon is szüksége van rád! Árasz ránk megtartó kegyelmedet! Hadd töltse be dicsőséged az egész földet!

Ámen.

Füstös Gábor
lelkipásztor, Tápszentmiklós

*Hangosan kiáltok Istenhez,
Istenhez kiáltok,
hogy figyeljen rám.*

(Zsolt 77,2)

Nevemen szólított

Éppen a szokásos havi nagybevásárlást intéztük, mikor csörgött a telefonom. Azt a kérést kaptuk, hogy feleségemmel közösen írjunk általunk megélt, Istennel kapcsolatos élményekről.

Sok dolgot éltünk már meg együtt 30 év házasság alatt, de újságcikket még nem írtunk. Sem együtt sem külön. Mégis elvállaltam.

Volt idő, mikor hívtak bizonytságot tenni a hitemről, de nemet mondtam. Akadt kifogás bőven, nincs elég bátorságom, nem szeretek szerepelni, nem érek rá, ez magánügy. Később nagyon bántott, hogy megfutamodtam, és elhatároztam, ha hív-nak megyek.

Ha írni kell, írunk.

A boldog, gyermeki hitet a nagyszülőknek, példaként szolgáló gyülekezeti tagoknak köszönhattuk. A nagymamától tanult, közösen mondott imádságok, a Bibliából felolvasott történetek, a születésnap, karácsonyi ajándékok mellé rendszeresen becsomagolt keresztyén gyermek kiadványok. A hittanórák, karácsonyi verstanulások, házi istentiszteletek. A templomban a szimpatikus nénik, bácsik, akik talán azért énekelnek olyan lassan, hogy ki lehessen találni az általunk nem ismert énekek következő szavát. Így alakult ki az Istenről, egyházzól alkotott képünk. Teljes biztonság, bizalom, öröm és tömény szeretet. Régen volt ez már, mégis meghatározó, életre szóló. Mivel kaptunk ízelítőt abból a szeretetből, ami Istenből árad, nem érzük be kevesebbel. Ha éppen nem érez-

zük, nem értjük, akkor is erre vágyunk. A hasonló, hidegebb, üresebb nem elég.

Mikor összeházasodtunk, együtt kezdtünk járni istentiszteletre, alkalmakra. Azt hittük, jó keresztyének vagyunk, most már látjuk, hogy ez csak a kezdet volt. Jézusnak inkább csak a történetét ismertük, Őt magát nem. A sok ismeret, amit összegyűjtöttünk, nem tette meg a rövid utat, a fejunktől a szívünkig. Vasárnap meghallgattuk az igehirdetést, aztán hétfőtől szombatig mentünk a saját fejünk után. Volt aggodalmunk, szorongásunk, a mindennapi élet problémái, felénk támasztott sok elvárás miatt, aminek meg akartunk felelni. Kívülről úgy tűnt, minden rendben van, de mi tudtuk, hogy nem vagyunk a helyünkön.

2014. őszén részt vettünk a református cursillo egy hétvégéjén. Ott Isten embereken, testvéreken keresztül szólt hozzánk. A világmindenség Ura beleavatkozott az életünkbe. Azt kérdezte, akarunk-e tovább kínlódni vagy bekapaszkodunk. Megtaultunk gyönyörködni az Isten dolgaiban.

Rájöttünk, hogy idáig nem volt Istennel igazi kapcsolatunk. Inkább áldoztunk a munkahelyünkön a selejtszázalékok és a határidők oltárán. Mindent saját elgondolásunk szerint, a saját erőnkben bízva akartunk megoldani, és ebben fáradtunk el nagyon. Isten megmutatta, hogy rábízhatjuk magunkat, merjek akár munkahelyet is váltani, még ha világi szemmel felelőtlen-ségnek is tűnik. Folyamatosan jött az üzenet „Ne félj, mert megváltottalak, neveden

szólítottalak, enyém vagy!” (Ézsaiás 43.1). Ezt hallottuk istentiszteleten, dicsőítésen, kaptuk igés kártyákon és áldás formájában is. Sokszor, hogy megértjük!

Innét kezdve kaptam erőt, alkalmassá tett szolgálatokra, merek bizonyosságot tenni Róla, útmutatást kérni Tőle. Nem ülünk rózsaszínű felhőkön, vannak nehézségeink. Ezek között is halljuk a biztatást, hogy velünk van. Nem azt ígéri, hogy nem lesz soha semmi probléma, hanem, hogy velünk van, és ez éppen elég.

A fiunk Budapestre költözött, nem jött haza minden hétvégén. Amikor vasárnap délben telefonált, hogy utazik, istentiszteleten volt, nézzük meg mi is interneten, mert hozzá szólt az Isten. Tudtuk, hogy ez is üzenet. Ne aggódjunk, vigyáz rá!

Idén mi is nagyszülők leszünk! A családban ki-ki a saját maga által legjobbnak vélt jót szeretné átadni a születendő kisbabának. Mi azért imádkozunk, hogy Istent tudjuk megismertetni vele.

*Pócze Olivér
főgondnok, Táp*

Tudomány, mértékletesség, tűrés

Száz éve hunyt el Dr. Kulin Sándor egyházmegyei gondnok

1925. július 5-én délután ¾6-kor a budapesti János-szanatóriumban hosszan tartó súlyos betegség után elhunyt *bánhegyesi* Dr. Kulin Sándor kúriai bíró, a Pápai Református Egyházmegye gondnoka. Tevékeny életének 61., boldog házasságának 31. évében járt, mikor a halál elragadta.

De ki volt Dr. Kulin Sándor? Tagadhatatlan, hogy nem a legismertebb alakja pápai egyházmegyénk történetének, holott hitével, odafigyelésével, gondoskodásával, szaktudásával csendesen munkálkodva sokat tett nem csak egyházmegyénkért, de egyházkerületünkért is. Családja ősi eredetű, Kulin bosnyák bántól származtatta magát. Birtokaik Ung, Borsod, Szatmár, Zemplén Bereg és Somogy vármegyékben voltak. Kulin Sándor 1864. augusztus 20-án született Jármiban, a mai Szabolcs-Szatmár-Bereg vármegye területén. Szülei te-

kintetes Kulin Barnabás és Várady Kalmár Gizella földbirtokosok voltak. Jogi tanulmányokat folytatott, majd 1890-ben már Budapesten találjuk, ahol királyi törvénytudóként aljegyzőként tevékenykedett.

Közegyházi szolgálatot tudomásunk szerint először a belső-somogyi egyházmegyében teljesített. Kaposvári királyi ügyészként praktizált 1900 év végén, mikor – mindössze egyetlen szavazat különbséggel – világi tanácsbírává választották Sárközy György barcsi szolgabíróval szemben. Kaposvári királyi főügyész helyettesként, majd budapesti táblabíróként, 1910-1911-ben tagja volt a csurgói református gimnázium igazgatótanácsának is. Az 1913-as tisztújítás alkalmával azonban alulmaradt Somogyban, de ugyanettől az esztendőttől fogva előrelépve egyházkerületi világi tanácsbíróként segítette a kerület munkáját.

Egyházi szolgálatának csúcsára 1916-ban ért fel, amikor a Pápai Református Egyházmegye közössége az ő személyében új egyházmegyei gondnokot választott, aki hivatalát először az 1923 nyarán leendő általános tisztújításig töltötte be. Beiktatása, ünnepélyes eskütétele alkalmával Kis József esperes ezekkel a szavakkal köszöntötte újdonsült elnöktársát: *„Közygylésünk és egyházmegyének közönsége nevében tiszteletteljesen üdvözlöm gondnoki széke elfoglalásakor. Egyházalkotmányunk szerint előkelő, szép nagy horderejű megbízatás e tisztség. A gondnok őráll az esperes mellett; nem kisebb felelősséggel, mint ez. Őrállói éberségének ki kell terjedni az egyházi és iskolai élet egész mezejére. A legszorosabb értelemben vett lelki dolgokra is.”*

Az újonnan megválasztott főgondnok az 2Péter 1,5-7 versei alapján fogalmazta meg programadó jelmondatát, mely a „tudomány, mértékletesség, tűrés” hármasságát jelentette az első világháború kellős közepén: *„Erőm gyöngye, de megvan bennem a szilárd akarata, hogy egyházamat híven szolgáljam s ennek érdekeit tőlem telhetőleg előmozdítsam.”*

Egyházmegyei gondnokként majdnem egy évtizeden keresztül szolgált a legnehezebb időkben, hiszen az első világháború, különféle járványok, a Tanácsköztársaság, a trianoni döntés hatásai mind-mind megpróbáltatást jelentettek magyar reformátusságunk számára. Az 1923-as közegyházi tisztújítás alkalmával újfent gondnokká választották, méghozzá egyhangúlag. Egészsége azonban megpróbáltatott ezekben az időkben: szívbetegség gyötörte, melynek következtében 1925. július 5-én

elhunyt. Temetésére július 8-án délután 4 órakor került sor Budapesten, a Kerepesi úti temetőben (ma: Fiumei úti nemzeti sírkert). Temetésén az egyházkerületet Dr. Antal Géza püspök és Czeglédy Sándor főjegyző, az egyházmegyét Kis József esperes, Győry János, Beöthy László és Dr. Jókay-Ihász Miklós tanácsbírák képviselték. A koporsóra az egyházmegye „nagyérdemű gondnokának” felirattal díszkoszorú került. A sírnál elnöktársa, Kis József esperes méltatta, az őszi egyházkerületi közgyűlésen pedig Dr. Antal Géza püspök így emlékezett meg róla: *„Kulin Sándor azok közé a kiváló férfaink közé tartozott, kik a magyar kálvinizmus kettős pillérének megingathatatlanul állanak, egyfelől az egyházhoz s valláshoz való ragaszkodás, másfelől erős hazafias érzés voltak jellemvonásai. Ideáлизmusával —végtelenül sokra értékelte a lelkész pályát — csak munkaszeretete mérkőzött; amely tántoríthatatlan volt az igazsághoz való ragaszkodásban, annyira*

gyengédnek bizonyult a megbocsátó szeretetben és szerénynek az elért eredmények között.” Halála után felesége – a római katolikus Hencz Blanka – nagy összegű alapítványt tett férje emlékére az egyházmegyénél, melynek összegéből évente egy-egy példás magaviseletű és jeles előmenetelű pápai kollégiumi és nőnevelő intézeti diáknak kívántak támogatást nyújtani. Sírján – mely mai napig látogatható – törvénykönyvet kezében tartó nőalak szobra látható (37/1-2-15 sz. sír).

A Pápai Református Egyházmegye közössége Dr. Jókay-Ihász Miklós személyében választotta meg utódját, aki ezekkel a szavakkal emlékezett meg elődjéről a közgyűlés színe előtt: „A régi református kurátorok családjából származott Ő, abból a nemzetségből, amelynek tagjai hosszú ge-

nerációkon keresztül szolgálták hazájukat és egyházukat; szolgálta Ő is mindkettőt, [...] Az egyházi tisztet viselő puritán magyar kálvinista világi férfi igazi mintaképe volt Ő, aki méltán például szolgálhat az egyetemes papság elvének az életben való megvalósítására. Az Ő emléke és példája az, ami engem elsősorban erősít új hivatásom betöltésében.”

Dr. Kulin Sándor 1916 és 1925 között, haláláig viselte a Pápai Református Egyházmegye gondnoki tisztét. Halálának századik évfordulóján szeretettel emlékezik egykori gondnokára a Pápai Református Egyházmegye közössége.

dr. Sárközi Gergely Antal
teológiai tanár, PRTA
levéltári munkatárs, DREL
lelkipásztor (Noszlop és vidéke)

M. Craig Barnes: Életre szóló. A Heidelbergi Káté újrafelfedezése.

Kálvin János Kiadó, Budapest, 2017, 184 oldal.

A most általunk ajánlott könyv református örökségünk, a Heidelbergi Káté újrafelfedezésében segít bennünket. És hogy miért is van erre szükség? Azért, mert többet kell, hogy jelentsen számunkra egy egyszerű tankönyvnél. Mert a Káté sokkal többről szól – a kötet címét idézve: egy életre szól! Ennek megértésében segít bennünket Barnes professzor könyve.

M. Craig Barnes amerikai presbiterianus teológus-lelkipásztor a Princeton Theological Seminary-ban szerzett teológusi diplomát 1981-ben, majd ugyanebben az évben szentelték fel. Teológiai doktorátust 1992-ben

szerzett Chicagóban, John Mott-ról írt értekezésével az evangélikus teológus, Martin Marty témavezetésével. Ezt követően 2002-ig lelkipásztorként szolgált, majd 2002-től a Pittsburgh-i teológián, 2012-től pedig alma materében, a Princeton Theological Seminary-ban tanított. 2023-ban nyugdíjba vonult, de még elvállalta a „Chestnut Hill Presbyterian Church” vezetését Pennsylvániában. Számos könyv és tanulmány szerzője, nő, egy leány és két fiúgyermek édesapja.

Barnes professzor könyve Ódor Balázs fordításában jelent meg 2017-ben a Kálvin Kiadó gondozásában, puhatáblás kötésben,

igényes kivitelben. A kis könyvecske elsősorban – meglátásunk szerint – a „hétköznapi” reformátusoknak szól. Azoknak, akik észreveszik a saját életükben is azt, hogy kicsi gyermekségünkől fogva egészen földi életünk utolsó pillanatáig vigasztalásra szoruló emberek vagyunk.

Szükségünk van a vigasztalásra, amely nem üres frázisok gépies ismételtetését jelenti, hanem igazi vigasztalást, reményt ad. Erre tett kísérletet annak idején a Heidelbergi Káté két szerzője, hiszen az egyszerű hittétel-ismertetésen túl mégiscsak megfogalmazták a vigasztalás örömét – de erre tett kísérletet Barnes professzor is, megjelent könyvével. Őszintén vall a műben a Kátéval való megismerkedésről: *„Nem a Heidelbergi Kátéval nőtem fel. Csak egyetemista koromban ismerkedtem meg a református teológiával egy gyülekezeti lelkésznek köszönhetően, akit annyira mélyen átítatott ez a teológiai hagyomány, hogy ez sugárzott belőle minden igehirdetésében és kávé melletti beszélgetéseink alkalmával is. Ő volt az, aki megismertette velem a Káté első kérdését: »Mi életedben és halálodban egyetlen vigasztalásod?»”* (7.)

Barnes leszögezi, hogy a Káté nem a „mi” vigasztalásunkról beszél, hanem a tiédéről. Személyesen szólít meg ennek a hitvallásnak rögtön az első kérdése, és elgondolkodásra, személyes válaszádra hív.

A Káté arról a vigasztalásról beszél, amelyre szükségünk van, amely Jézus Krisztusra mutat. Miközben kijelenti, hogy „Nem is a Jézus Krisztusról szóló teológiai tételek nyújtának vigaszt”, egyértelművé teszi: „Vigasztalásunkat magában Jézus Krisztusban találjuk meg.” (38.)

A szerző hat fejezetben foglalja össze a Heidelbergi Káté tanítását, érzékletes képeket, személyes történeteket beemelve mondanivalójába. Végső tanulságként a következőt fogalmazza meg: „... a Káté arra ösztökél, hogy imádkozzunk bölcsességért és bátorságért, hogy élhessünk olyan embereként, akik tudják, »... hogy testestől-lelkéstől – akár élek, akár halok – nem az önmagamé, hanem az én hűséges Uramnak és Megváltómnak, Jézus Krisztusnak a tulajdona vagyok.«” (182.)

Szeretettel ajánljuk Barnes professzor könyvét mindenkinek!

dr. Sárközi Gergely Antal

Esperesi köszöntő

2025 májusában, pünkösd ünnepe előtt és a debreceni Egységnap élményei után komoly hitvalló üzenetként érint a mennybe-menetelei krisztusi szó: *„Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt a föld végső határáig.”* (ApCsel 1,8)

A közösség, az istentisztelet 6-8.000 emberrel, az úrvacsorai együttlét, a találkozások mind erről a tanúságtételről szólnak.

S ez még akkor is igaz, ha egyházunkban megtapasztalható feszültségek mintha nem enyhülnének. Újra és újra elbizonytalanít az érzés: mintha nem tudnánk egymásban bízni. Bár ez, szerintem, nem csupán az egyházra

igaz jelenség, hanem a társadalom egészére. Mégis úgy gondolom, egyházunk számára szégyen az, ha nem élhető meg ez a fajta egymásra hagyatkozás, bizalom, összefogás.

Mert most különösen is nagy szükség van az összefogásra, amikor látjuk eluralkodni a közbeszédben, a közösségi médiában egymás ócsárlását, szekértáborokból a másikra lövöldözést, egymás megsejyénítését.

De ott, Debrecenben felemelő volt együtt lenni. A hideg idő ellenére nagyon sokan jöttek Debrecenbe Magyarországról, Erdélyből, Felvidékről, Délvidékről, Kárpátaljáról és az egész világból. Sok ismerőssel futottunk össze, és még ha csak egy-egy rövid beszámolóra, ölelésre volt idő, sokat jelentett minden személyes találkozás.

Az Egységnap bizonyította: Isten Szentlelke továbbra is munkálkodik, hogy közösséget teremtsen ember és ember, gyülekezet és gyülekezet, egyházkerület és egyházkerület között.

Azt is látjuk, hogy a Lélek áldása nélkül, csak emberi erőfeszítésekből ez nem sikerülhet. De Isten áldásával megélhetővé válik. Sőt arra is bátorítani tud bennünket, hogy a tanúságtételben is megerősödjünk. Mert a föld végső határáig szól a küldetésünk.

Reméljük, hogy az idei pünkösdi megerősítő gyülekezeteinket ebben a fontos küldetésben. Ehhez kérjük minden testvérünkre Isten gazdag áldását, s kívánjuk, hogy mindazt, amiről Péter beszélt a pünkösdi prédikációjában: „*Fiaitok és leányaitok prófétálni fognak, és ifjak látomásokat látnak, véneitek pedig álmodnak; még szolgálaimra és szolgálóleányaimra is kitöltők azokban a napokban Lelkemből, és ők is prófétálnak. És csodákat tesztek az égen fenn, és jeleket a földön lenn...*” (ApCsel 2,17-19) megélhető valóság legyen Egyházmegyénk közösségeiben.

Márkus Mihály
esperes

Különdíjas a Pannonia Reformata Múzeum

Az **Év Múzeuma 2025** pályázaton az **ICOM Magyarország különdíját** kapta a Pannonia Reformata Múzeum

Az idei évi Múzeumok Majálisán hatalmas elismerésben részesült múzeumunk. Minden évben ezen a rendezvényen hirdetik ki a Pulszky Társaság 1996-ban alapított Év Múzeuma díj nyertesait. Az idei esztendőben múzeumunk is részt vett a kétfordulós megmérettetésen. Már nagy megtiszteltetés volt az első fordulón is túljutni, amelynek eredményeként a múzeumi szakmában nagy elis-

merésnek számító díj, az **Év Múzeuma 2025 különtje** kitüntető címet viselhetjük.

Valamint az ICOM (Múzeumok Nemzetközi Tanácsa) Magyarország különdíját kapta meg intézményünk a „múzeum stratégiai alapú megújításáért, a vallási közösségek kulturális örökségének példaértékű megőrzéséért, továbbá a hit és a liturgia témáinak hagyományt és innovációt egyesítő múzeum feldolgozásáért.”

„*A Pannonia Reformata Múzeum kiváló példa arra, miként jelenhetnek meg és hathat-*

nak egymás mellett a szakrális és nem szakrális funkciók. Mintaszerűen kialakított a múzeum, nagyon sok intézményt meglátogattunk az értékelés során, s a pápai múzeum a legjobbak között van. Kiemelkedő a társadalmi felelősségvállalása és a közösségekkel való kapcsolattartása is” – mondta Mészáros

Balázs, a Magyar Nemzeti Múzeum Közgűjteményi Központ elnöki kabinetvezető-helyettesi tanácsadója, a bírálóbizottság tagja.

Köszönjük a megtisztelő elismerést!

Füstös Gáborné
múzeumi munkatárs

KREATÍV

Fejtsd meg a titkosírást!

<	□	□	<	^	%	<	^		<	-	×	[		÷	!	»	[	※	÷

!	✱	}	÷	※	-		<	□	¶	>	^		{	※	+	+	&	[	※	÷

!		\	+	<	^	[	□	#	□	<	÷		!	»	@	\	<	□	
																			1,8

a	á	b	c	d	e	é	f	g	h	i	í
!	&	%	@	*	<	#	"	«	{	}	;

j	k	l	m	n	o	ó	ö	ő	p	q	r
¶	÷	□	✱	^	※	=	>	×	»	°	-

s	t	u	ú	ü	ű	v	w	x	y	z
\	[	]	:	'	"	“	§	;	^	+

Sárközi Gergely Antalné, a PRTA V. évfolyamos hallgatója

Megjelenik évente 4 alkalommal.

Felelős szerkesztő:
Márkus Mihály esperes

Szerkesztő:
Sárközi Gergely Antal

Technikai szerkesztő:
Füstös Gábor

Szerkesztőség címe:
szigetek.papaiem@gmail.com

A cikkek szerzői maguk vállalnak felelősséget a cikkek tartalmáért.